Kui walge wäljas, tuleb mees
Ja kohkub oma ohwri ees,
Nüid hüiab: „Mu truu naene sa!“
Ei surnu enam liiguta.
Mees wäriseb kui ligi saab,
Ta laps seal unes naeratab!

Oh pane tähel armas mees,
Kui tunnistus su südames
Sind hüiab: Wiina jäta sa
Ja hakka uuest elama!
Weel täna nõua Jeesukest,
Ehk muidu leinad igawest!

Wana seinakell.

(Mõistukõne.)

„Ah!“ ähkis wana seinakell, mis minu toa seina peal rippus, „kui raske on mu elu! Need poldid wäsitawad mind surnuks. Ma tahaksin hea meelega tiksuda, lüia ja kõik muud palju suurema rõõmuga keha, kui mul mitte neid hirmus raskeid poltisi alati wedada poleks.“ Nenda oigas ta iga päew ja ma ei wõinud wiimaks neid ohkamisi ja kaebamisi kauemine kuulda. Ta oli minu wana truu kell ja ma wõtsin wiimaks haleduse pärast poldid maha. Muidugi mõista, et ta nüid enam ei kaebanud, aga ei annud ka mulle seda kõigewähematki tänu märki. Ta oli sest sõlmapilgust wait nagu haudas. — Nenda on ka meie lugu ilma wiletsuseta.

Wile keel.

Ühel Berliini inimese-teaduse-seltsi koosolekul pidas ülemleutenant D. Quedenfeldt kõnet wile keele üle Gomera saare peal. See reisija on seda, nimetatud kanaari saarede päralt olewa saare elanikude rahwa teaduse tähtsat omadust, nende saarede peal reisides tundma õppinud. Kui ta oma juhiga kord wäljaminemas oli, helises temale eemalt üks wilistamine mida juht wastutas; tema küsi-

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1890, lk. 29